

De toekomst van de PVV zou weleens Ingrid Coenradie kunnen heten

Door [Hans Van Willigenburg](#) - 27 februari 2025
Geplaatst in [Coenradie](#) - [PVV](#)

Met het toenemend aantal machtsposities voor de door veel media als 'radicaal-rechts' omschreven stroming verschijnen er steeds meer politici op het podium die - als ze in de wandelgangen van de macht voordien niet reeds vierkant zijn uitgelachen - toch in ieder geval gelden als 'te licht' voor de functies die ze thans bekleden.

Nu valt er veel voor te zeggen dat er andere kwaliteiten nodig zijn dan de gebruikelijke wanneer je, zoals de PVV, in Nederland het 'strengste migratiebeleid ooit' wilt realiseren. Dan zijn het hebben van een ruggengraat, het negeren van verontwaardiging en het ontwikkelen van een verregaande onverschilligheid jegens de humanistische mantra's van de gevestigde structuren misschien wel noodzakelijke eigenschappen om de werkelijkheid, in opdracht van de kiezer, in de gewenste richting bij te buigen.

Een PVV-politicus bij wie je vergeefs naar vreemde uitspraken of een amateuristische uitstraling zult zoeken, en van wie binnen afzienbare tijd dus geen gênante video's te verwachten zijn, is staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Ingrid Coenradie (37). Zoals veel van haar kabinetscollega's ziet ze zich geconfronteerd met de talrijke losse eindjes van vier achtereenvolgende regeringsploegen-Rutte. Maar wat haar van andere PVV'ers onderscheidt, is dat ze er ogenschijnlijk doortastend mee omgaat. En in tegenstelling tot andere kopstukken in de partij niet naar ideologische scherpelijperij neigt, maar naar het daadwerkelijk onder ogen zien en *tackelen* van problemen, zoals onlangs het cellentekort in combinatie met een ernstig gebrek aan personeel.

De toekomst van de PVV zou weleens Ingrid Coenradie kunnen heten

Niet buigen voor Wilders

In dat kader deed ze onlangs iets wat de woede wekte van partijleider Geert Wilders, die niets liever wil dan het gevoel van veiligheid onder de bevolking versterken en daarom niets zag in Coenradies voorstel gedetineerden dan maar twee weken eerder naar huis te sturen. Een voorstel dat de staatssecretaris natuurlijk niet uit volle overtuiging en met bombarie naar voren bracht, maar omdat ze op dat moment geen andere uitweg zag. De media doken met het van hen bekende fanatisme op dit interne PVV-akkefietje. En opnieuw bewandelde Coenradie een route die volgens de PVV-mores ongebruikelijk is: ze zocht de spotlights op van het paradepaardje van de NPO in de vooravond, de talkshow *Eva*.

Daar gaf ze onder de hete studiolampen in klinkklare bewoordingen weer in welke nijpende situatie ze als staatssecretaris was gestapt. En hoe het haar met vereende krachten gelukt was alvast aan 'een trendbreuk' in de hoeveelheid beschikbare celruimte en bijbehorend personeel te bewerkstelligen, maar dat die twee weken vervroegde invrijheidstelling voor dat moment helaas onvermijdelijk was. Kortom, ze gaf *prime time* een realistisch inkijkje in de keuken van wat regeringsverantwoordelijkheid inhoudt, namelijk lastige keuzes maken: opnieuw een novum voor PVV-begrippen. Gevraagd naar haar bereidheid om het onderspit te delven in de ruzie met Wilders en diens gevolg op te stappen, sprak ze de even heldere als veelvuldig geciteerde zin uit: 'als ik opstap, dan blijft het probleem'.

Waarmee ze op een hoogst effectieve en slimme manier aangaf niet voor Wilders te buigen.

Het is niet het enige optreden van Coenradie dat in brede kring respect afdwong. Eerder had ze in een Kamerdebat al op bewogen wijze haar eigen verleden als tweemaal aangerande vrouw met de volksvertegenwoordiging gedeeld. Naar eigen zeggen omdat er talloze van die verhalen zijn en juist in de Haagse vergaderzalen 'de straat en het persoonlijke ver weg' ver weg pleegt te zijn.

Interessant waren ook de termen waarmee ze haar engagement kracht bijzette inzake de veiligheid van vrouwen in de openbare ruimte, en waarbij ze zichzelf als *hardcore* PVV'er leek te (her)positioneren: door te benadrukken dat overheid en instanties zich, in tegenstelling tot wat vaak de praktijk is, 'als een blok' achter slachtoffers van straatintimidatie dienen op te stellen, raakte Coenradie een *law and order*-sentiment aan dat meestal vooral in Wilders' handen tot vuurwerk leidt. Anders gezegd: in combinatie met haar autobiografische verhaal liet Coenradie zien hoe je hetzelfde sentiment een slag indringender en geloofwaardiger over het voet licht kunt brengen.

Een mens van vlees en bloed

Misschien maakt één zwaluw nog geen zomer en is de verleiding te groot in Coenradie de flair, de slimheid en de daadkracht te ontwaren die bij andere PVV'ers nogal eens ontbreekt, maar vaststaat dat zij, dramaturgisch gezien, in korte tijd al een *round character* is geworden, kortom, een mens van vlees en bloed, terwijl haar partijgenoten vaak de buikspreekpoppen blijven van Wilders.

De toekomst van de PVV zou weleens Ingrid Coenradie kunnen heten

In vergelijking met partijgenoten lijkt haar aanloop naar het politieke bedrijf ook net een slag degelijker en wordt die met reële prestaties ondersteund. Na haar jeugdliefde, de VVD, voor wie ze in het Europees Jeugdparlement zat, stormde ze in 2022 het Rotterdamse stadhuis binnen als gemeenteraadslid voor Leefbaar Rotterdam. En had ze vervolgens slechts vijftien maanden nodig om fractievoorzitter te worden van die partij. Volgens haar collega's uit die periode viel ze op door zonder angst met iedereen de confrontatie aan te gaan, inclusief de grootvorst van het toenmalige establishment in de havenstad, Ahmed Aboutaleb.

Voeg daarbij haar elegante verschijning, haar communicatieve vaardigheden en haar (als gezegd) in haar eigen leven gewortelde motivatie om veiligheid voorop te zetten, en wie weet zou ze zelfs in de hardvochtige sollicitatierondes van Donald Trump, die daarbij speciale aandacht voor 'mediaslimheid' schijnt te hebben, fier overeind blijven. Kijkend naar het politieke landschap in Europa en de afzonderlijke EU-lidstaten valt er sowieso een opmars te bespeuren van sterke vrouwen (Meloni, Lagarde, Kallas, Weidel, Von der Leyen, Frederiksen, Le Pen, Badenock, enzovoorts) waar Coenradie, op termijn, zomaar in zou kunnen passen.

Maar alvorens op de zaken vooruit te lopen: laten we haar voorlopig als een waardevol cadeau uit de rangen van Leefbaar Rotterdam, en daarmee uit de nalatenschap van Pim Fortuyn, beschouwen. Coenradie is een kans voor de PVV om een heel ander gezicht te tonen, met nog meer aantrekkingskracht richting grote groepen kiezers.

Hans van Willigenburg (1963) is journalist, schrijver, dichter en podcastmaker. Zijn laatste boek is de interviewbundel ['Vrijheidsvuur'](#).

Wynia's Week verschijnt drie keer per week, **156 keer per jaar**, met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. U maakt dat samen met de andere donateurs mogelijk. Doet u weer mee, **ook in 2025**? Kijk [HIER](#). Hartelijk dank!